

10 e Kamer

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Nr. 211/07
VAN HET PARKET

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Nr. C1284109
VAN HET ARREST

eenvoudige schuldigverklaring
eenvoudige schuldigverklaring

27 februari 2009

not. DE 66.12.303270/99/26 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. _____ leraar, geboren te _____
op _____, wonende te _____

2.Nr. _____, landbouwer,
geboren te _____ op _____ wonende te _____

Verdacht van :

te _____

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. - bij inbreuk op artikel 44 § 1,2°, strafbaar gesteld door artikelen 64 en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1,2°, strafbaar gesteld door artikelen 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de

bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd en deze toestand in stand gehouden te hebben,

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2,99 § 1-4°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd zoals bepaald in artikel 99 § 1,4° en het voorlaatste lid.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

B. bij inbreuk op artikel 44 § 1-1., 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2,99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben

afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

1. de eerste en de tweede op niet nader te bepalen data in de periode van 30 maart 1999 tot en met 1 april 1999:

a) door met bouwafval zoals steenpuin buurtweg nummer over een afstand van 30 meter te verharderen waardoor op een ophoging van 0,20 tot 0,50 meter is ontstaan;

b) door het plaatsen van een rioleringsbuis onder buurtweg nummer

2. de tweede vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 30 maart 1999 tot en met 1 april 1999 (uitvoeren wederrechtelijke werken), tot en met de dag der dagvaarding (21 juni 2006):

a) de in sub 1a) omschreven wederrechtelijke toestand in stand gehouden te hebben;

b) de in sub 1b) omschreven wederrechtelijke toestand in stand gehouden te hebben;

gelegen in ruimtelijke kwetsbaar gebied, meer bepaald in natuurgebied volgens het gewestplan d.d. 30 mei 1978 (stuk 2 en 32).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging: aard-en-oppervlakte: huis, 26 a
94 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te op wonende te
(vruchtgebruik) en
geboren te op wonende
te naakt eigendom),

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 24 augustus 1988 geregistreerd op 1 september 1988.

C. de eerste en de tweede op niet nader te bepalen data in de periode van 30 maart 1999 tot en met 1 april 1999:

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 11, 12, 56 1., 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25 juli 1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet d.d. 20 april

1994 (B.S. 29 april 1994), de voorschriften vastgesteld/ door of krachtens dit decreet, te hebben overtreden meer bepaald bij inbreuk op het artikel 4.1.1. van het Besluit d.d. 17 december 1997 van de Vlaamse regering tot vaststelling van het Vlaams Reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (VLAREA) welke bepaalt dat enkel de afvalstoffen voorkomend op de lijst in bijlage 4.1 van hoger vermeld besluit mogen als secundaire grondstoffen worden gebruikt indien zij voldoen aan de voorwaarden inzake samenstelling en/of gebruik vastgesteld door hoofdstuk 4 van hoger vermeld besluit

namelijk door buurtweg nummer 88 over een afstand van 30 meter te hebben verhard met bouwafval zoals steenpuin zonder dat hiervoor een COPRO-keuring werd verkregen.

Tevens te horen veroordelen bij toepassing van artikel 59 § 1 van hoger vermeld decreet tot verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van het hoger vermeld decreet binnen een door de rechtbank vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 27 november 2006, 13de kamer, recht doende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verklaart de eerste beklagde schuldig aan de feiten voorwerp van de telastleggingen A, B. 1 (a en b), en C en tweede beklagde schuldig aan de feiten voorwerp van de telastleggingen A, B. 1 (a en b), B.2 (a en b) en C;

Gelast voor een termijn van drie jaren de gewone opschorting van de uitspraak van veroordeling voor de eerste beklagde.

Toepassing makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

Veroordeelt de tweede beklagde wegens de hiervoor vermelde feiten samen tot een geldboete van € 100, met 45 opdecimen verhoogd, € 550 bedragende;

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de hierboven uitgesproken geldboete van € 100 kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 30 dagen.

Spreekt in hoefde van de tweede beklagde de verplichting uit om eenmaal een bedrag van € 25, met 45 opdecimen verhoogd, € 137,50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt aan de eerste en de tweede beklagde elk een vergoeding op van € 25 zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken;

Veroordeelt de eerste en de tweede beklagde hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op € 241,78;

Veroordeelt de eerste en de tweede beklagde overeenkomstig artikel 59 § 2 van het afvalstoffendecreet tot het verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met het hoger vermeld decreet en dit binnen een termijn van vijftien maanden vanaf huidig vonnis en dit onder verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel en veroordeelt de vermelde beklagden tot terugbetaling van de kosten voor het verwijderen door de gemeente, de OVAM of het Vlaamse gewest;

Beveelt de beklagden op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen te

binnen een termijn van een jaar vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis, namelijk door het verwijderen van alle inerte materialen van het terrein en het terugbrengen van de landweg tot op zijn oorspronkelijk niveau.

Beveelt dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklagden hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van € 125 per dag vertraging in de nakoming dit bevel.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 8/12/2006 door de eerste beklagde enkel voor wat betreft het verwijderen van het afval en het herstel in de oorspronkelijke staat.
- 11/12/2006 door de tweede beklagde.
- 12/12/2006 door het openbaar ministerie tegen beide beklagden.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 9 januari 2009 in het Nederlands:

de eerste beklagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester voor meester beiden advocaat aan de balie te

de tweede beklagde in zijn middelen van verdediging, bijstaan door meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

* * *

1. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar toe vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. De telastleggingen A, B en C dienen, deels ook wat betreft de letterindicatie, verbeterd te worden als volgt:

A. tot en met 30 april 2000 bij inbreuk op artikel 42 §1, 2°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997) door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd

en vanaf 1 mei 2000 bij inbreuk op art.99 § 1.4°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1° en derde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1.4° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, namelijk door zonder stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd,

ter zake:

1. de eerste en de tweede:

op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 30 maart 1999 tot en met 1 april 1999:

*door ophouding met bouwafval van de buurtweg nummer gelegen
aan de met 0,20 tot 0,50 meter over
een afstand van 30 meter*

2. de tweede:

vanaf een niet nader te bepalen tijdstip in de periode vanaf 30 maart 1999 tot en met 1 april 1999 tot en met 21 juni 2006:

door de onder A.1 vermelde toestand in stand te hebben gehouden.

B. tot en met 30 april 2000 bij inbreuk op artikel 42 §1-1° strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997) door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste

hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,

en vanaf 1 mei 2000 bij inbreuk op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1° en derde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit,

ter zake,

1. de eerste en de tweede:

op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 30 maart 1999 tot en met 1 april 1999:

a. door het aanbrengen van een verharding van de buurtweg nummer 88 over een afstand van 30 meter met bouwafval,

b. door het plaatsen van een rioleringsbuis onder buurtweg nummer

2. de tweede:

vanaf een niet nader te bepalen tijdstip in de periode vanaf 30 maart 1999 tot en met 1 april 1999 tot en met 21 juni 2006:

a. door de onder B.1.a. vermelde toestand in stand te hebben gehouden,

b. door de onder B.1.b. vermelde toestand in stand te hebben gehouden.

C. de eerste en de tweede in de periode van 30 maart 1999 tot en met 1 april 1999:

Bij inbreuk op artikel 12, strafbaar gesteld door de artikelen 56.1, 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25 juli 1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994 (B.S. 29 april 1994), spijs het verbod afvalstoffen achtergelaten te hebben in strijd met de voorschriften van hoger vermeld decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk door ongemalen stoenpuin te hebben achtergelaten."

De beklaagden hebben op de terechtzitting van het hof van 9 januari 2009 kennis gekregen van deze verbeteringen en de beklaagden en het openbaar ministerie hebben er legenspraak over gevoerd.

Voor elke telastlegging geldt dat zij betrekking heeft op dezelfde feitelijke gedraging als deze die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt. Telkens hierna van een telastlegging of een onderdeel van een telastlegging sprake is betreft het de telastlegging of het onderdeel van de telastlegging zoals hier onder randnummer 2 omschreven.

3. De onder A.1 en A.2, respectievelijk B.1.a, B.1.b, B.2.a en B.2.b. te last gelegd feiten maken thans een inbreuk uit op art.99 § 1, 4°, respectievelijk artikel 99 §1, 1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid 1°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

4. Met betrekking tot de telastleggingen A.2, B.2.a en B.2.b is het zo dat het artikel 146, derde lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Deze bepaling trad in werking op 22 augustus 2003. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het hof dient derhalve na te gaan of de onder A.2, B.2.a en B.2.b te last gelegde misdrijven van in stand houden *in casu* nog langer strafbaar zijn.

De handelingen en werken waarop de telastleggingen betrekking hebben zijn volgens het gewestplan

vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 30 mei 1978, gelegen in een natuurgebied, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, 4° lid DORO. De aan de tweede beklaagde te last gelegde misdrijven van in stand houden zijn dan ook nog steeds strafbaar.

5.1. De verjaring van de strafvordering met betrekking tot de eerste beklaagde werd nuttig gestuit op 26 augustus 2003 door het kantschrift van de procureur des Konings (stuk 45 strafdossier). Anders dan vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding heeft het niet gehandtekend kantschrift van 12 november 2003 geen sluitende werking. De verjaring zou zijn bereikt op 26 augustus 2008; de verjaringstermijn werd evenwel geschorst gedurende één jaar vanaf de dag waarop de zaak voor de eerste rechter werd ingeleid, dit is op 9 oktober 2009. De bepalingen met betrekking tot de schorsing van de

verjaring verval in de *Wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet correctionaliseerbare misdaden te verlengen* (B.S. 5 september 2002) zijn immers ingevolge artikel 5.2 van deze wet, zoals gewijzigd bij artikel 33 van de programwet van 5 augustus 2002 (B.S. 7 augustus 2003) niet van toepassing op de in de telastleggingen A.1, B.1.a, B.1.b en C omschreven misdrijven, die dateren van vóór 2 september 2003. Op deze misdrijven blijven de bepalingen van art. 24.1° van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door de *Wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering* (B.S. 16 december 1998), van toepassing.

Vanaf 9 januari 2009, datum waarop de zaak voor het hof werd ingeleid, werd de – op dat ogenblik nog steeds lopende verjaringstermijn – opnieuw geschorst overeenkomstig het oud artikel 24,1° van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, zonder dat aan deze schorsing reeds een einde kwam.

De strafvordering ten aanzien van de eerste beklaagde is zodoende niet vervallen door verjaring.

5.2. Voor zover bewezen zijn de feiten ten grondslag liggend aan de telastleggingen A.1, A.2, B.1.a, B.1.b, B.2.a, B.2.b en C voor de tweede beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf de datum van het laatste feit, dit is 21 juni 2006. Sedertdien zijn er minder dan vijf jaren verstreken zodat de strafvordering ook tegen deze beklaagde niet vervallen is door verjaring.

6. Nopens de feiten kan worden verwezen naar de uiteenzetting van de eerste rechter onder de randnummers 1.1 tot en met 1.5 van het bestreden vonnis, die het hof overneemt en tot de zijne maakt met dien verstande dat de laatste zin van randnummer 1.1 dient te worden gelezen als volgt :

"Vastgesteld werd dat de landwegel hierdoor op sommige plaatsen tot ongeveer een halve meter is opgehoogd."

7.1. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is de aan de beide beklaagden te last gelegde niet vergunde reliëfwijziging (telastlegging A.1) en het aan de tweede beklaagde te last gelegde in stand houden ervan (telastlegging A.2) niet bewezen

De buurtweg nr. 58 is een aardweg die doorheen een stukje bos en dichte begroeiing loopt en toegang geeft tot enkele weilanden en akkerlanden die ten tijde van de telastleggingen (deels) gebruikt werden door

De beklaadden maken het aannemelijk dat het op 30 maart 1999 door in opdracht van op de buurtweg – op ongeveer 100 à 200-tal meter van de gestort steenpuin slechts gebruikt werd om de over een beperkte afstand (circa 30 meter) ontstane uitholling van de aarden landweg door spoorvorming van de landbouwvoertuigen, die de landweg onberijdbaar maakte, op te vullen tot op het ertussen gelegen niveau en aldus de weg te verstevigen, zonder daadwerkelijke ophoging ervan. Zo ook maken zij het aannemelijk dat voor deze werken de landweg reeds deels verhard was.

Het aanvullen met steenpuin van de ontstane uitholling van de landweg, die dienst doet als toegangsweg voor achtergelegen weilanden en akkerlanden, over een beperkte afstand van 30 meter, waardoor de aard en de functie van de landweg – ook al is deze gelegen in natuurgebied - niet daadwerkelijk gewijzigd wordt, is niet te beschouwen als een aanmerkelijke reliëfwijziging in de zin van artikel 42 §1, 2° van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996. Dit is ook het geval zelfs indien de uitgevoerde werken op bepaalde plaatsen gepaard gingen met een beperkte ophoging van de reeds deels verharde landweg.

Noch de vaststelling door de verbalisant dat door de werken op sommige plaatsen de landweg tot ongeveer een halve meter werd opgehoogd, noch de in april 2004 door de afdeling natuur gedane vaststelling dat de weg over een lengte van 20 meter 20 cm tot een halve meter hoger ligt dan het-maaiveld van de aanpalende percelen, zonder dat aangetoond is dat de landweg elders gelijk ligt met het maaiveld van de aanpalende gronden, zijn van aard om het hof tot een andere beslissing te brengen.

Aangezien geen aanmerkelijke reliëfwijziging bewezen is, behoeften de uitgevoerde 'aanvullings' werken geen bouwvergunning.

7.2. Ook het aan de beide beklaagden te last gelegde niet vergund aanbrengen van een-verharding (telastlegging B.1.a.)-en de aan de tweede beklagde te last gelegde instandhouding ervan (telastlegging B.2.a.) zijn door de-gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof niet bewezen.

Het verharden van de buurtweg nummer over een afstand van 30 meter met bouwafval, zoals bedoeld in de telastlegging B.1.a., betreft - zoals hoger reeds aangenomen - slechts het aanvullen met steenpuin van door spoorvorming ontstane uithollingen van de buurtweg, waardoor deze verstevigd werd. Deze werken laten niet toe te besluiten tot een functioneel samenbrengen van materialen waardoor een vaste inrichting of constructie ontstaat in de zin bedoeld bij artikel 42 § 1 -1° van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, die niet zonder bouwvergunning mag worden opgericht.

7.3. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is evenmin het aan de beide beklagden te laste gelegde onvergund plaatsen van een rioleringsbuis

(telastlegging B.1.b) en het aan de tweede beklagde te last gelegde instandhouden ervan (telastlegging B.2.b) bewezen.

Het wordt niet betwist dat de eerste beklagde in opdracht van de tweede beklagde een rioleringsbuis onder de buurtweg heeft aangebracht zonder dat hiervoor een bouwvergunning voorhanden was, doch uit de geloofwaardige verklaring van de tweede beklagde van 30 april 1999 aan de politie blijkt dat deze in vervanging van een voordien reeds aanwezige kleinere rioleringsbuis werd geplaatst teneinde een betere afvoer van het water van de weiden te bewerkstelligen (stuk 15 strafdossier).

Er kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat de beklagden er vanuit gingen dat voor deze 'werken' geen bouwvergunning vereist was en zij niet wetens enige vergunningsplicht miskenden.

Het is niet aangetoond dat de beklagden handelden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan. Dit geldt tevens voor het aan de tweede beklagde te last gelegd in stand houden van de geplaatste rioleringsbuis. Uit de gegevens van het strafdossier blijkt niet dat de tweede beklagde in de loop van het onderzoek ooit gewezen werd op het vergunningsplichtig karakter van het plaatsen van een rioleringsbuis.

8.1. Nu de aan de tweede beklagde te last gelegde feiten A.2, B.2.a en B.2. niet bewezen zijn, kunnen zij samen met de telastlegging C in hoofde van deze beklagde geen voortgezet misdrijf uitmaken. De strafvordering voor de telastlegging C is evenwel niet vervallen door verjaring zoals blijkt uit het uileengezette onder randnummer 5.1.

8.2. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is de telastlegging C in hoofde van de beide beklagden respectievelijk als uitvoerder en opdrachtgever bewezen.

Op 30 maart 1999 stelde de verbalisant vast dat een hoop bouwafval en steenpuin werd gestort op de buurtweg nr en op 1 april 1999 stelde hij vast dat de hoop steenpuin opengetrokken en plat gereden was. Het wordt door de beklagden niet betwist dat de eerste beklagde, in opdracht van de tweede beklagde, steenpuin aanvoerde om er de uithollingen van de buurtweg mee aan te vullen.

9.1. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 6.1 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (I.V.B.P.R.) heeft eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd het recht op behandeling van zijn of haar zaak "binnen een redelijke termijn" (E.V.R.M.) en op een berechting ervan "zonder onredelijke vertraging" (I.V.B.P.R.).

In deze zaak werd de eerste beklagde voor het eerst verhoord op 12 april 1999 en de tweede beklagde op 30 april 1999. Sedertdien weten

de beklaagden dat zij zich moeten verdedigen; dit is voor de beklaagden het beginpunt van de redelijke termijn.

Het opsporingsonderzoek in deze nochtans niet complexe zaak werd slechts beëindigd ruim 6 jaar na de aanvang van de redelijke termijn met een proces-verbaal van 13 september 2005, opgesteld naar aanleiding van het verhoor van de eigenaar van het terrein.

Nadien duurde het nog tot 21 juni 2006 alvorens de procureur des Konings bevel gaf tot dagvaarding van de beklaagden om te verschijnen op de terechtzitting van 9 oktober 2006 van de correctionele rechtbank te Dendermonde. Vonnis volgde op 27 november 2006. Nadat door de beklaagden en het openbaar ministerie op 8, 11 en respectievelijk 12 december 2006 hoger beroep werd aangetekend, duurde het bijna 2 jaar alvorens door de procureur-generaal op 19 september 2008 bevel werd gegeven tot dagvaarding van de beklaagden om te verschijnen voor het hof op 9 januari 2009, zijnde bijna 10 jaar na aanvang van de redelijke termijn.

De beklaagden roepen dan ook terecht in dat de redelijke termijn is overschreden waardoor de artikelen 6.1 E.V.R.M. en 14.3.c I.V.B.P.R. werden geschonden.

Deze verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepalen de vermelde verdragen niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou zijn. Op grond van deze verdragsbepalingen dient het hof de strafvordering wegens de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn niet onontvankelijk of vervallen te verklaren. Tot vóór de wet van 30 juni 2000 tot invoering van een artikel 21ter in de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering dat in zijn eerste lid bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgning de redelijke termijn overschrijdt, de rechter de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf, was er geen wettelijke bepaling die aan de overschrijding van de redelijke termijn enig gevolg koppelde. Gezien de in vergelijking met de vroegere toestand mildere bepaling van artikel 21ter is deze ook toepasselijk op feiten gepleegd vóór de inwerkingtreding ervan.

Wel is het zo dat indien door de overschrijding van de redelijke termijn de bewijslevering in het nadeel van de beklaagde werd aangetast, de strafvordering eventueel wel onontvankelijk zou kunnen verklaard worden omwille van de schending van het recht van verdediging.

In huidige zaak blijkt het goenszins, en wordt het door de beklaagden ook niet aangevoerd, dat door het tijdsverloop in de mate dat het de redelijke termijn overtrof de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagden nadelig werd beïnvloed.

Evenmin is het zo dat het maatschappelijk niet langer verantwoord zou zijn dat ter zake de strafrechtelijke schuld voor de betrokken feiten zou worden vastgesteld.

9.2. Het hof is van oordeel dat het opleggen van een straf niet meer zinvol is gezien het tijdsverloop en in het licht ook van de concrete omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd. In de gegeven omstandigheden bestaat in hoede van de beide beklaagden een

eenvoudige schuldigverklaring aan de tegen hen bewezen' verklaarde / verbeterde telastlegging C.

10. Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit K.B. bedraagt de vaste vergoeding € 25.

11. De vrijspraak van de eerste beklaagde voor de telastleggingen A.1 en B.1.a en deze van de tweede beklaagde voor de telastleggingen A.1, A.2, B.1.a en B.2.a brengen mee dat de vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand uitgaande van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (impliciterend het verwijderen van alle inerte materialen van het terrein en het terugbrengen van de landweg tot op zijn oorspronkelijk niveau) (stukken 30 en 33 strafdossier), voor de strafrechter noodzakelijk gesteund op deze te last gelegde stedenbouwmisdrijven, niet kan worden ingewilligd. De vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel is zonder voorwerp.

12.- Het openbaar ministerie vraagt de beklaagden met toepassing van artikel 59 § 1 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen (Afvalstoffendecreet), zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, te veroordelen tot de verwijdering van de in strijd met de bepalingen van het Afvalstoffendecreet achtergelaten afvalstoffen.

In zijn proces-verbaal van 24 maart 2005, opgesteld in uitvoering van het kantschrift van de procureur des Konings van 20 oktober 2004, vermeldt politie-inspecteur _____ dat hij van de eerste vaststeller politie-agent _____ vernam dat het gestorte steenpuin volledig overgroeid is met gras. Dit blijkt tevens uit de door de tweede beklaagde voor de eerste rechter neergelegde foto's van de buurtweg.

Door het verloop van tijd blijkt de fauna en flora op de buurtweg, waar de werken werden uitgevoerd, zich dermate hersteld te hebben dat de uitvoering van het bevel tot het verwijderen van het steenpuin meer schade dan voordeel aan de natuur zou veroorzaken, mede in acht genomen het gegeven dat het gaat om niet verontreinigd steenpuin.

OP DEZE GRONDEN

Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald in de telastlegging C, zoals hiervoor onder randnummer 2 verbeterd, en de artikelen: 2 en 100 van het Strafwetboek,

21, 21 ter, 22, 23 en 24.1° (oud) van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering,
162, 190, 194, 195, 210, 211 en 212 van het Wetboek van Strafvordering,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

Doet het bestreden vonnis te niet en opnieuw recht doende:

Verbeterd de telastleggingen A, B onderdelen 1 (a en b) en 2 (a en b) en C, zoals hiervoor onder randnummer 2 vermeld.

Ontslaat de eerste beklaagde van rechtsvervolging voor de verbeterde telastleggingen A.1, B.1.a en B.1.b.

Ontslaat de tweede beklaagde van rechtsvervolging voor de verbeterde telastleggingen A.1, A.2, B.1.a, B.1.b, B.2.a en B.2.b.

Verklaart de verbeterde telastlegging C in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde bewezen.

Spreekt tegen de beklaagden en voor deze bewezen verklaarde telastlegging de veroordeling uit bij eenvoudige schuldigverklaring.

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ongegrond en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 253,30 in eerste aanleg en op € 175,07 in hoger beroep, vaststellende dat zij ondeelbaar veroorzaakt werden door het bewezen verklaard misdrijf dat hen gemeen-is.

Veroordeelt elke beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:		
	Afschriften:	51,30
	Opstelrecht ber. bekl.:	60,00
	Dagvaarding:	47,85
		<hr/>
		159,15
	+ 10 % :	15,92
		<hr/>
	Totaal :€	175,07

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van **27 februari 2009** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier